

гове стоятъ на едно мѣсто. И така, ти сега вече видишь, че човѣкътъ не сѣкога може да вѣрва и на очите си. Така сѣщо и за слъщцето ти не трѣба да имъ вѣрвашъ; не трѣба да вѣрвашъ, че то възсхожда, че то са повдига нагоре и че то слазя надолу.“

Ехъ, братия, като подскокна азъ тогава, като припна, като изскокна изъ стаята, чегато вихрушките ма повдигнаха нагоре! Господаринѣтъ ми вика: „постой, почѣкай! още нѣщо имамъ да ти кажа!“ Ехъ, азъ нищо повече не искахъ да зная. Дай да направя една голѣма препеляшка, си помислихъ, и изведнашъ да я завърта. Нека тя да ми са повърти малко като земята!“ Направихъ азъ тая препеляшка, залѣпихъ за нея съ воскъкъ една мушица и пузнахъ я да са върти. . . Жално ми бѣше само това, че тая проклѣта препеляшка са въртеше до толкова скоро, щото клѣтата мушица никакъ не можеше да са види. А я си помислете, колко дни и колко месѣци проживѣ тая моя мушица; помислете си, колко години обикаля тя около свѣщъта! Азъ зная, че тая муха можеше и милионъ години да проживѣе, ако да не дойдеше при мене Кузмовата жена и ако да ма не хванеше за перчимчето. „Глѣдай ти него, каза тя, каква тѣшка работа си е намѣрилъ! Или ти, мой синко, нѣмашъ друга работа?“ — „О леле, стрино, остави ма, извикахъ азъ. — Знаешъ ли ти, че това не е проста препеляшка?“ — „А що е то?“ — „Тая препеляшка е чудна: тя е като нашата земя: върти са като земята и на нея ставатъ дни и ноци.“ — „Ахъ, ти, патко пивкава! ти пакъ си за-